

בת כח לוד. רק משלח הכתוב עצמו. ולא כתיב לונת
 אלא להונתה וכתב ונמי ומלאה למעט מעשה יחיד.
 וא ע"כ ולא בונת דמסולין מירי אלא במוסרה לכשר
 שלא לשם אשות. ומ"ס גומא לא כתיב לונת אלא
 להונתה. דר"ל שלא יגרסו לעשותה זונת לאחר זמן. בזה
 שמוסרה שלא לשם אשות. דע"י שמכינה לכך ונעשית
 קדשה. אף דעכשו אינה זונת. סופה ליעשות זונת
 ג"כ. שלא תבחין ותבדוק בין כשרים למסולין וקרובים
 ותמלא ארץ זמה ונאלין ודלפני. וכן למ"ד ר"א דר"ע.
 יתפרש גם לשון אל תמול דר"ל שזה יגרסו בעתיד
 לעשותה ג"כ חללה. והשם שאפשר דאנב אורחא קמ"ל
 זמי הא דקרי"ל חלה שוב על הזונה משוי לה נמי
 חללה. והמאסוי ולא נימא שאין חללה אלא מאיסור
 כהונה לבד. דהיינו כגון אלמנה וגרושה הורה. משא"כ
 כהונה דשם זונה מסול ג"כ בשרא. ע"י פרש"י (קידושין
 פ"ג ד"ה חלה). ואמנם מה שגילה ה"י טעם האיסור.
 דהקפידא הוה משום גדר וסיני וגורם לונת. אנו למדון
 לאסור כל דבר וגורם ומביא להפקרות. וזה ש"כ ה"ר"ם
 אם נתיב בזה מוכנה כ"י אפשר שר"ל דרע"פ שלא
 בתבין הכינה אלא שהניחה להיות מוכנה ומסוקרת.
 בזה שלא התיירא בעשה שהי בידו. אע"פ שאינו עובר
 כלא מא"כ הכינה לכך בפרעל. מ"ס בבלי ותוספות ישנו
 בכל גוני שגורם חייבה דומה דר"ם ה"ר"ם שגורם
 שתמלא הארץ זמה. אלא שהמבין בזה לכך בפועל ממש
 ע"י היא קדשה כ"י וכל דבריו באו מדויקים.
 [7] ומעתה נבנים ג"כ כל ר' הג"ש ושפיר מייחי סיוע
 לה"ר"ם מדר' אלקנה. דהא ע"כ לא ס"ל לה"ר"ם
 שאין ענין זונה חלוי בביאת עבירה אלא למאי דקרי"ל
 כהנמים שלמדו משה ב"ל. דאין חלה ותי
 בכלל המסולין שחגמין אותה להונתה. אבל ר"א א"ל
 ע"כ טעמו מקרא דה"א א"ב להונתה ולפי שהוא סובר
 כ"ל דאין ידאו גמול ליכא אלא בקדשה המוכנה לכך.
 מ"ס איסור לא באקראי זמי אי"כ. שגם זה בכלל
 להונתה לידד'. וא"כ נתי דלא קרי"ל כ"ר"א דר"ע
 תבא על המגוי עשאה זונה. הוה רק לענין אקראי
 בעלמא. דמ"ס הכתוב מעשה יחיד מן ומלאה. אבל
 ע"כ בדרך זונה כשהיא מוכנה כ"י יש בזה לא
 דל"י קדשה האסור בפשטה תורה. שהוא לא כמ"ל
 דה"א א"ב להונתה גם לידד'. כמ"ד ה"ר"ם ב"י המסנה
 ל"ה שג.

וכדאמרו בגמ' דאיהו נמי אית ל"י כסחמא דבריינא
 אלא דשמע מינה תרתי מרכיבי אל חללה ותיב דשני
 היולוין במשמע אי"כ בא זה ולימ' על זה. כשם דחילול
 שבונית בזה מאנסתו הוי איסור ערוה בעצם ה"י
 איך החילול שבונית דפגוי' שלא לשם אשות ה"י נמי
 איסור עצמי. אלא אפי' לידד' נמי דקרי"ל בזה מאנסתו
 לא כתיבא מ"ס ל"י אלקנה ויליף גי'וש דזימא מערות
 אשה ואפ"ה ופוקי ל"י קרא דמלאה הארץ זמה בפגור
 תבא על הפגור. או ע"כ ס"ל דביאת פגוי' שלא לשם
 אשות הוי איסור בעצם. אי"כ גם בממאנת ובקידושין
 טעות. נהי דנתכחו נשם אשות. כיון דמ"ס לבסוף
 נעקרו הקידושין מתחלהם ואלאי למפטר דהייא לה
 פגוי' שלא לאישות ה"י ככל איסור תורה דעלמא דלא
 מתני מאי דהוה מחשבו להיתירא מעיקרא. תהיל
 כנתבין לאלול בשור שלה ועלה בידו בשור חז"ר.
 וד"קאמ"ר ר"ז בבבלי שבממאנת לא הויא זונה לרב
 דאמר כ"ר"א. היינו רק לרב דוקא. דכלפי מאי
 דמשמע ל"י בגמ' מעיקרא דרב נמי ס"ל כ"ר"א בכל
 מ"ל. הן בבבבאלה שלא כדרכה דסמולה לטענה ה"ן
 בפגור תבא על המגוי' עשאה זונה. ע"ז אר"י דר"ם
 בממאנת לא סבר רב כות"י. דדוקא ר"א לגומי' דמ
 ויליף גי'וש מאשה ואמה דהוי איסור עצמי. אבל כוא
 מיונה לא אשכחן שום דסבר כות"י. שה"ר גם
 ראב"י. אף דאיהו נמי ס"ל כ"ר"א דשני הנקולס עשאה
 זונה. למ"ד ר"ה אסור רב (ב"מ פ"ט). וע"כ מקרא דה"א
 א"ב להונתה ויליף ל"ה. ובי"מ חז"ן ל"י לראב"י (שם
 ל"ה) דמפרש ומלאה הארץ זמה על זה שבו על נשים
 הרבה כ"י ועל הנשוא במדינה זו והלך ונשא במדינה
 אחרת כ"י וכפשטא דקרא שכל זה רק איסור סיני.
 שלא יתמלא העולם ממדורים. לכן גם במגוי' אין איסור
 אלא בבא ע"י מתחלה א"ב לשם אשות. דשד"י מ"ג.
 משא"כ ממאנת קידושין טעות. דנתבין מתחלה לשם
 אשות. לא ה"י בכלל א"ב להונתה שאמרה תורה
 ואל"ש בזה גם מה שחמטו בתוס' דאסור לה מאי קא"י
 לה וכי בשביל דס"ל לרב כ"ר"א בשלא כדרכה מוכנה תבא
 לסבך כמותה גם בפגור הנקולס תבא מקשי תבא אי
 כ"ר"א מאי ארי"א משום כהנ"ל תישק ל"י משום
 זונה ולפי האסור א"ש. דלשד"י עיקר ספיקא בגמ'
 הוא אהא דאמר רב ל' קמין ואלה כ"ר"א. מאנסת
 ומסותת תבין שחז"ל ואלו אי"כ דאמר אסור רב
 מ"ס דראב"י סבר ל"י כ"ר"א אלמא דרב ל"י כ"ר"א
 ס"ל. ובה א"ש גם תמיתא תרשיבא ביה ובתשרי א"ף
 ר"א. דחל"ל רב דאמר כ"ר"א ב"י זוני' דר"א בבבבאלה
 שלא כדרכה. דהו' לר"ש לא מענטע שימכר גם בפגור
 הנקולס כ"ר"א (נחמתי' שלא הקשו זה י"ל משום דא"ר
 לשיטתיהו כמנהגין ג') דר"ש ס"ל כ"ר"א בפגור
 הנקולס ב"כ. ולאמקד ניהא דשד"י משקי על ר"ב
 מרד"י אדיר"י. ועל"ה ק"י משני ר"ז פס"ר בממאנת.
 דהשנה רב לא לגמרי כ"ר"א אלא אור"י כ"ר"א ס"ל.
 דסבר לה כות"י דר"א כהוא ושל"ג ע"י כהוא

והשתא ניהא גם מה שהקשה חר"ג מן הירושלמי.
 שגם בממאנת עשאה זונה לר"א. אף שה"י לשם
 אישתי וליכא איסורא ולע"ז כ"י כ"ר"א מ"ס תר"י
 ולשיטת הלמדון מרה ר"א בממאנת. שלע"ז אין
 כגון מולוקת כ"י ותלמודי' אלי"כ דר"א ולד"ז אין
 דה"י ידד' כ"ר"ע שגם ממאנת היא זונה. ולא מיבעיא
 ל"י אכ"י כירושלמי. ור"ל טעמו שיליפ"כ פשיטא ל"י
 דא"י בממאנת אסור ר"א משום דק"י כשה"י דהכח
 ד"ר אב"י (ע"ז ה"ז דמנחה ע"ב). דהיי"ב דרש"ן
 קרא דה"א א"ב להונתה גם לאחריה בזה מאנסתו.